

GENÇ SHERLOCK HOLMES

MAVİ BUZ

Andrew Lane

GENÇ
**SHERLOCK
HOLMES**

MAVİ BUZ

Andrew Lane

MAVİ BUZ

© 2010, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

İlk baskı Londra'da *Black Ice* adı ile
Macmillan Children's Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Andrew Lane
TÜRKÇELEŞTİREN: Kerem Işık
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Ümit Mutlu
SANAT YÖNETMENİ: Geray Gençer
KAPAK TASARIMI: Alsu Yalçıntaş

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

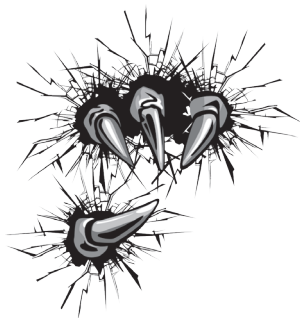
Birinci Baskı: Ocak 2015 (2.000 adet)
İkinci Baskı: Kasım 2016 (2.000 adet)

ISBN: 978 - 605 - 9604 - 91 - 8
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt
ya da diğer yollarla iletilemez.

GENC SHERLOCK HOLMES

MAVI BUZ

Andrew Lane

 tudem

ANDREW LANE

Andrew Lane'in Sherlock Holmes'tan önce yazdığı yirmi adet kitabı var. Bunlardan bazıları, BBC televizyon programları olan *Doctor Who*, *Torchwood* ile aynı evrenlerde geçen özgün romanlar ve kurgusal olmayan eserler. Andrew; eşi, oğlu ve Sherlock Holmes kitapları koleksiyonu ile Dorset

bölgesinde yaşıyor ve yirmi yılda topladığı bu koleksiyon için yaptığı harcamalar vergiden düşülebildiği için kendisini şanslı sayıyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Genç Sherlock Holmes-1 Ölüm Bulutu (roman)

Genç Sherlock Holmes-2 Kırmızı Sülük (roman)

Genç Sherlock Holmes-3 Mavi Buz (roman)

BİRİNCİ BÖLÜM

Güneş ışığı suyun yüzeyinde parıldayarak Sherlock'un gözlerini kamaştırıyordu. Üst üste gözlerini kırpan Sherlock güneşten etkilenmesin diye gözkapaklarını yarıya kadar kısmıştı.

Ufak sandal gölün ortasında usulca sallanıyordu. Onun ötesinde, kıyı çizgisinin az ilerisinde her yöne doğru uzanan çimenlik arazi, çalılar ve ağaçlarla kaplıydı. Sanki üzerine kapak yerine masmavi, bulutsuz bir gökyüzü kapatılmış yeşil bir kavanozun ortasındaydı.

Sherlock sandalın baş kısmında, yüzü arkaya dönük bir şekilde oturuyordu. Kıç kısmında oturan Amyus Crowe'un ağırlığı sandalı iyice batırarak Sherlock'un bulunduğu tarafın yükselmesine neden oluyordu. Crowe elindeki bambu kamışı oltayı gölün üzerinde tutuyordu. Kamışın ucuyula suyun üzerinde yüzen tüy yumağının arasında ince bir ip vardı: Aç balıkların sinek sanması için hazırlanmış bir tuzak.

Sandalın ortasında, tam aralarında boş bir hasır sepet duruyordu.

“Neden sadece bir olta getirdin?” diye sordu Sherlock hoşnutsuz bir ifadeyle.

“Her ne kadar öyle görünse de,” diye yanıtladı Crowe neşe içinde, “olay balık tutmak değil. Bu, yaşamda edinilmesi gereken becerilere dair bir ders.”

“Tahmin etmeliydim,” diye mırıldandı Sherlock.

“Tabii aynı zamanda Virginia ile ikimizin akşam yemeğini çıkarmanın da bir yolu,” diye ekledi Crowe. “Eğer mümkünse yaptığım her şeyin birden fazla amaca hizmet etmesine gayret ederim.”

“Yani ben öylece oturacak mıyım?” dedi Sherlock. “Oturup senin akşam yemeği için balık tutmanı mı izleyeceğim?”

“Öyle gibi,” diyerek gülümsedi Crowe.

“Peki, bu uzun sürecek mi?”

“Değişir.”

“Neye göre?”

“İyi bir balıkçı olup olmadığıma göre.”

“Peki, insanı iyi bir balıkçı yapan şey nedir?” diye sordu Sherlock; aslında bu sorularıyla Crowe’un ekmeğine yağ sürdüğünü bildiği halde kendisine engel olamıyordu.

Crowe yanıt vermek yerine oltasının ucundaki kemik saplı pirinç makarayı sarmaya başlayıp ipi ustalıklı içeri çekti. Tüylü tuzak sudan çıkıp havada öylece asılı dururken üzerinden damlayan sular gölün ışıldayan yüzeyine çarpıyordu. Çubuğu geri çekti. İp başının üzerinden geçti. Oltayı bu kez öne doğru savurunca tuzak masmavi gökyüzünde sekiz çizerek başının üzerinden geçti ve bu kez

gölün başka bir noktasına düştü. Crowe yavaşça sallanmaya başlayan yemi izledi.

“Her iyi balıkçı,” dedi Crowe, “balıkların sıcaklığa ve zamana bağlı olarak farklı davrandığını bilir. Örneğin bahar aylarında, sabahın erken saatlerinde balıklar asla yemi yutmaz. Su soğuktur ve fazla ısınmaz, çünkü güneş alçaktadır ve ışınları suyun yüzeyinden sekip gittiğinden balıklar uyusuktur. Kanları soğuk olduğundan ve onları çevreleyen ortamdan etkilendiğinden yavaş akar. Sabahın geç saatlerinde yahut akşamüzeri erken saatlerde işler değişmeye başlar. Balıklar sürekli ısırma başlar çünkü güneş ışıkları artık suyun üzerine dimdik düşerek onları canlandırıyor. Tabii rüzgâr yüzeydeki ısınan suyu ve suyla birlikte balıkların beslenmek için yedikleri küçük tatarcıkları da uzaklaştırır ve bir balıkçı olarak bu hareketliliği takip etmen gerekir. Suyun hâlâ soğuk olduğu yahut hiç besin olmayan yerlerde avlanmanın mantığı yoktur. Ve tüm bunlar yılın hangi zamanında olduğumuza göre değişiklik gösterir.”

“Not almalı mıyım?” diye sordu Sherlock.

“Omuzlarının üzerinde bir kafa taşıyorsun; onu kullan. Bilgileri ezberle.” Burnunu çekip konuşmaya devam etti. “Kış aylarında su soğuktur ve hatta donmuş bile olabilir; bu yüzden balıklar fazla hızlı ilerleyemez. Çoğunlukla sonbaharda depoladıklarıyla beslenirler. Kış aylarında pek balık avlanmaz. Şimdi... Neler öğrendin bakalım?”

“Pekâlâ.” Sherlock öğrendiklerini hızla aklından geçirdi. “Bahar aylarında balık avlamak için en iyi zaman öğleden önceki ve sonraki saatlerdir ve kış aylarındaysa

markete gidip seyyar balıkçıdan bir şeyler almak daha mantıklıdır.”

Crowe güldü. “Verdiğim bilgilerin güzel bir özeti, ama bu bilgilerin *altında* yatan şeyi düşün. Tüm bunları *açıklayan* kural nedir?”

Sherlock bir süre düşündü. “Önemli olan suyun sıcaklığı ve bunu etkileyen de güneşin ne kadar sıcak olduğu ya da suyun yüzeyine dik mi, eğimli mi vurduğu. Güneşin nerede olduğunu düşünüp suyun sıcak değil de ılık olabileceği yerleri belirleyerek oralarda balık avlamalıyız.”

“Çok doğru.”

Yem belli belirsiz hareket edince Crowe öne eğildi, masmavi gözleri kalın kaşlarının altında iyice açılmıştı.

“Her balığın tercih ettiği farklı bir sıcaklık vardır,” diye usulca konuşmaya devam etti. “İyi bir balıkçı balıkların tercih ettiği su sıcaklığına dair bildiklerini içinde bulunan zamanın bilgisiyle birleştirir.”

“Tüm bunlar çok ilginç,” dedi Sherlock temkinli bir şekilde, “ama hobi olarak balık avlamayı seçeceğimi sanmıyorum. Öylece oturup bir şeylerin olmasını bekliyorsun. Eğer uzun süre aynı yerde oturacaksam elimde oltadan ziyade güzel bir kitap olmasını tercih ederim.”

“Taşralı biri olarak şunu anlatmaya çalışıyorum,” diye yanıtladı Crowe sabırlı bir şekilde, “eğer bir şey yakalamak istiyorsan bunu planlı yapmalısın. Avının alışkanlıklarını ve bu alışkanlıkların içinde bulunduğu ortama göre nasıl değiştiğini bilmen gerekir. Bu ders balıklar için olduğu kadar insanlar için de geçerli. İnsanların da tercihleri vardır; tercih ettikleri mekânlar, günün farklı saatleri ve tüm

bu tercihler havanın güneşli mi yoksa yağmurlu mu ya da bahsi geçen kişinin aç mı yahut tok mu olduğuna göre değişiklik gösterebilir. Avını nerede bulacağını kestirebilmek için onu iyi tanımalısın. İşte o zaman pamuklu kumaşlardan yaptığım şu tuzak gibi, bir ısırık almadan yanından geçemeyecekleri bir nesneden yardım alabilirsin.”

“Dersi anladım,” dedi Sherlock. “Şimdi dönebilir miyiz?”

“Henüz değil. Hâlâ akşam yemeğimi yakalayamadım.”

Crowe bir şey arıyormuş gibi bakışlarıyla gölün yüzeyini tarıyordu. “Avını ve alışkanlıklarını öğrendikten sonra orada olup olmadığına dair izleri takip etmelisin. Öylece ortaya çıkıp *işte buradayım* demeyecektir. Etrafta dönüp durarak temkinli davranacaktır ve senin de arkasında bırakacağı işaretlere karşı tetikte olman gerekir.” Bakışları sandalın on metre kadar açığında bir yere takıldı. “Mesela şuraya bak,” dedi başıyla işaret ederek. “Ne görüyorsun?”

Sherlock işaret ettiği yere baktı. “Su?”

“Başka?”

Parlak ışık karşısında gözlerini kısıp Crowe’un neden bahsettiğini görmeye çalıştı. Bir an için ufak bir su kütleli sanki ters yöne hareket eden bir dalga gibi yüzeyden aşağıya doğru çekildi. Ama sadece bir an için... Sonra hemen normale döndü. Böylece Sherlock ne araması gerektiğini anlayınca suyun yüzeyinde bu şekilde bir sürü dalgacık görmeye başladı.

“Bu da *ne* böyle?”

“Buna ‘emme’ denir,” diye yanıtladı Crowe. “Balıklar, mesela şu anda alabalıklar, suyun yüzeyinin hemen altına

burunlarını dayayıp akıntıyla sürüklenen böcekleri bekler. Böcek görünce bir ağız dolusu suyla birlikte onu da yutuverirler. Yüzeyde gördüğün şey de işte suyu emerek böcek yakalayan balıklar. Ve işte böylelikle alabalığımızın nerede olduğunu öğreniyoruz.”

Oltayı çekip yemi Sherlock'un alabalıkları gördüğü yere kadar gölün yüzeyinde yüzdürdü. Bir süre hiçbir şey olmadıysa da çok geçmeden yem göl yüzeyinin altına doğru çekildi. Crowe oltaya asılıp olabildiğince hızlı bir şekilde makarayı sarmaya başladı. Gümüş parıltılar saçarak dalgalanan suyun ortasında bir balık kıvrılıp duruyordu. Ağzı, tuzağın içine gizlenmiş kancalardan birine takılmıştı ve pullarında kahverengi lekeler vardı. Crowe oltasını ustaca bir hareketle yukarı çekince sandala düşen balık sağa sola çarparak zıplamaya başladı. Tekrar suya düşmesine engel olmak için bir eliyle oltayı tutan Crowe arkasına uzanıp diğer eliyle oturduğu yerin altından tahta bir sopa çıkardı. Tek bir darbeye balık hareketsiz kaldı.

“Eee, bugün neler öğrendik?” diye sordu alabalığın ağızındaki kancayı çıkarırken. “Avının alışkanlıklarını bil, ne tür bir tuzağa düşebileceğini ve yakında olduğunu belirten işaretlerin neler olduğunu bil. Tüm bunları yaparsan avını başarıyla yakalama şansını yükseltirsin.”

“İyi de ben ne zaman birini ya da bir şeyi avlayacağım ki?” diye sordu Sherlock; verilen dersin mantığını kavradığı halde bunun kendisine nasıl yarayabileceğinden emin değildi. “Senin eskiden Amerika’da ödül avcısı olduğunu biliyorum, ama o mesleğe girmek isteyeceğimi sanmıyorum. Ben muhtemelen bankacı ya da onun gibi bir şey

olurum.” Bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez kendini kötü hissetti. Hayatında yapmak istediği son şey sıkıcı bir masa başı işinde çalışmaktı, ama yine de elinden başka bir şey gelip gelmeyeceğini bilmiyordu.

“Ah, hayat yakalamak isteyeceğin şeylerle dolu,” dedi Crowe, balığı sepete atıp hasır başlığını üzerine kapatarak. “Aklına gelen para kazandıracak bir fikir için yatırımcı arayışına girebilirsin. Ya da günün birinde evlenmek için bir eş arayabilirsin. Sana borcu olan birini bulman gerekebilir. Birinin peşine düşmek için envai çeşit neden vardır. Temel prensiplerse hep aynıdır.” Kalın kaşlarının altından Sherlock’a bakarak ekledi: “Geçmiş deneyimlerime dayanarak hayatın boyunca karşılaşabileceğin katil ve suçlular olacağını da söyleyebilirim.” Oltayı tutup tuzağı havada bir kez daha sekiz çizdirerek gerisingeri suya fırlattı. “Hem sonra hiçbir şey olmasa geyik, yaban domuzu ve balık avlayabilirsin.”

Bunun üzerine gözlerini neredeyse tamamen yumup Sherlock onu izlerken bir saat boyunca balık tutmaya odaklandı.

İki tane daha balık yakalanıp sepete atıldıktan sonra Amyus Crowe oltasını yerleştirip gerindi. “Dönme vakti geldi sanırım,” dedi. “Tabii sen de bir deneme yapmak istemiyorsan?”

“Balıkla ne yapacağım ki?” diye sordu Sherlock. “Teyzemle amcamın evinde bir aşçı var. Kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri benim kafa yormama gerek kalmadan hazırlanıyor.”

“O yemeklerin hazırlanması için birilerinin avlamış

olması gerek,” dedi Crowe. “Ve günün birinde bir sonraki öğünün nereden geleceğini düşünmeni gerektiren durumlar ortaya çıkabilir.” Gülümsedi. “Ya da sevgili Bayan Eglantine’i şöyle iri kıyım bir alabalıkla şaşırtabilirsin.”

“Onu yatağının içine koyabilirim,” diye mırıldandı Sherlock. “Bu olur mu?”

“Cezbedici,” diyerek kahkahayı bastı Crowe, “ama hayır, sanırım olmaz.”

Crowe küreklere asılıp sandalı kıyıya çıkardı. Onu yerdeki bir direğe bağladıktan sonra Sherlock’la birlikte kulübeye doğru yola koyuldular.

İzledikleri yol, gölü de içine alan çukurun dik yamaçından yukarı çıkıyordu. Crowe adım adım ilerlerken bir yandan hasır sepeti taşıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, yürürken iri bedeninden hiç ses çıkmıyordu. Sherlock artık hem yorulmuş hem de sıkılmıştı.

Tepenin zirvesinde zeminin düzleştiği yere ulaştıklarında Crowe durup Sherlock’un yanına gelmesini bekledi.

“Dikkat edilmesi gereken bir nokta,” diyerek aşağıda kalan gölün mavi yüzeyini işaret etti. “Eğer günün birinde avlanırken böyle bir yere gelersen sakın manzaraya bakmak ya da etrafı daha iyi görebilmek için durayım deme. Ormandaki hayvanların gözünden bize bir baksana. Kilometrelerce öteden görülebiliriz.”

Sherlock bir şey diyemeden Crowe arkasını dönüp otların arasından ilerlemeye devam etti. Sherlock elinde pusulası olmadan ne yöne gideceğini nasıl bilebildiğini merak etti. Tam sormak üzereyken vazgeçip bu soruya kendi kendine

bir yanıt bulmaya karar verdi. Crowe'un başvurabileceği tek bilgi kaynağı çevresiydi. Güneş doğudan doğup batıdan batıyordu, fakat bu bilgi güneşin tam tepede olduğu öğle saatlerinde işe yaramazdı. Yoksa yarar mıydı? Sherlock bir an durup düşününce güneşin öğle saatlerinde aslında sadece ekvatordaki bölgelerin tam tepesinde olacağını fark etti. İngiltere gibi kuzey yarımküredeki ülkeler için ekvatora en yakın nokta güneyde yer alırdı, yani öğle saatlerinde güneş tam tepe noktanın biraz güneyinde kalırdı. Crowe muhtemelen bu bilgiyi kullanıyordu.

“Ve yosunlar da ağaçların kuzeye bakan taraflarında daha iyi büyür,” diye seslendi Crowe omzunun üzerinden. “O taraf daha gölgeli ve nemlidir.”

“Bunu nasıl yapabiliyorsun?” diye bağırdı Sherlock.

“Neyi?”

“İnsanların ne düşündüğünü anlayıp tam doğru anda araya girmeyi?”

“Ah,” diyerek güldü Crowe. “Bu daha sonra açıklayabileceğim bir numara.”

Ormanda yürürlerken Sherlock zaman kavramını yitirmeye başlamıştı, fakat bir ara Crowe eğilerek sepeti yere bıraktı.

“Bundan ne çıkarıyorsun?” diye sordu.

Sherlock yanına eğildi. Bir ağacın altındaki yumuşak toprağın üzerinde, ufak ve kalp şeklinde bir toynak izi vardı.

“Buradan bir geyik mi geçmiş?” diye akıl yürüttü, gördüklerinden çıkarımla en iyi tahmini yapmaya çalışarak.

“Öyle, ama ne yöne gitmiş ve kaç yaşındaymış?”

Sherlock yerdeki izi daha yakından inceleyip zihninde bir geyik toynağı canlandırmaya çalıştıysa da başaramadı.

“Şu yöne mi?” diyerek izin yuvarlak kısmının dönük olduğu tarafı işaret etti.

“Diğer yöne,” diye düzeltti Crowe. “Sen bir at toynağını düşünüyorsun, onlarda yuvarlak kısım önde olur. Geyiklerdeyse toynağın sivri kısmı daima gittikleri yönü işaret eder. Ve bu oldukça genç. İzin arkasındaki küçük oval şekillerden anlayabilirsin. Bunlar bakanağının izleri.”

Etrafına göz attı. “Şuraya baksana,” diyerek başıyla işaret etti. “Çalılarla çimenlerin arasından geçen bir iz görüyor musun?”

Sherlock gösterdiği yere bakınca Crowe’un haklı olduğunu gördü, gerçekten de yan yatmış çalılarla çimenlerin arasından giden belli belirsiz bir iz vardı. Yaklaşık üç santim genişliğinde olduğunu tahmin ediyordu.

“Geyikler gün boyu uyudukları yerle en sevdikleri su içme alanının arasında gezip durarak yiyecek bulmaya çalışır,” dedi Crowe eğildiği yerden. “Güvenli bir yol bulunca bir şey tarafından tedirgin edilinceye kadar onu kullanmaya devam ederler. Peki, bu senin için ne ifade ediyor?”

“Avlar rahatsız edilmediği sürece alışkanlıklarını sürdürür?” diye yanıtladı Sherlock temkinli bir şekilde.

“Çok doğru. Bunu unutma. Eğer içkiden hoşlanan birini arıyorsan barlara bak. Bahis oynamaktan hoşlanan birini arıyorsan at yarışı sahalarına git. Ve herkesin bir yerden bir yere gitmesi gerekir; bu yüzden taksi şoförleri ve bilet kontrolörleriyle konuş, aradığın adamı görüp görmediklerini sor.”

GENÇ SHERLOCK HOLMES

MAVİ BUZ

**MÜKEMMEL PLANLANMIŞ BİR CİNAYET.
ELLERİ KANLI BİR AĞABEY.
SHERLOCK ŞİMDİ NE YAPACAK?**

Sherlock, ağabeyi tarafından Londra'ya davet edilir. Ancak oraya vardığında ağabeyi Mycroft bir cesetle baş başadır ve cinayet zanlısı olarak tutuklanır. Ağabeyinin masumiyetini kanıtlamak için zamanla yarışması gereken Sherlock siyasi sırlar ve devlet komplolarıyla dolu bir Rusya macerasının içinde bulur kendini...

Genç
Sherlock
Holmes
efsanesi
devam

ISBN: 978-605-9604-91-8

9 786059 604918